

4. а) Ако се приеме, че главната или най-важната функция на картите памет в мобилните телефони не е възпроизвеждането за лично ползване, съвместимо ли е с Директивата държавите членки да имат законодателство, което гарантира възнаграждение за притежателите на правата за възпроизвеждане на карти памет за мобилен телефон?

б) Ако се приеме, че възпроизвеждането за лично ползване е една от няколкото главни или съществени функции на картите памет в мобилните телефони, съвместимо ли е с Директивата държавите членки да имат законодателство, което гарантира възнаграждение за притежателите на правата за възпроизвеждане на карти памет за мобилен телефон?

5. Съвместимо ли е с понятието „справедлив баланс“ в съображение 31 от преамбюла на Директивата и с еднократно тълкуване на понятието „справедливо обезщетение“ (вж. член 5, параграф 2, буква б) от Директивата), което трябва да се основава на „накърняване“, държавите членки да имат законодателство, според което възнаграждение се събира за карти памет, като същевременно не се събира такова за вътрешна памет като MP3 плеъри или айподи, които са предназначени и използвани главно за възпроизвеждане за лично ползване?

6. а) Допуска ли Директивата държавите членки да имат законодателство, което предвижда събирането на възнаграждение за възпроизвеждане за лично ползване от продуцент и/или вносител, който продава карти памет на бизнес клиенти, които продават картите памет както на частни, така и на бизнес клиенти, без продуцентът и/или вносителят да знае дали картите памет са били продадени на частни или на бизнес клиенти?

б) Променя ли се отговорът на въпрос 6(а), ако разпоредбите са приети в законодателството на държава членка, което гарантира, че продуценти, вносители и/или дистрибутори не плащат възнаграждение за карти памет, използвани за професионални цели, че продуценти, вносители и/или дистрибутори, когато въпреки това възнаграждението е било платено, могат да претендират да им бъде възстановено възнаграждение за карти памет, доколкото те са били използвани за професионални цели, и че продуценти, вносители и/или дистрибутори могат да продават карти памет на други предприятия, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждение, без заплащане на възнаграждение?

в) Променя ли се отговорът на въпроси 6(а) и 6(б)

1. ако разпоредбите са приети в законодателство на държава членка, което гарантира, че продуценти, вносители и/или дистрибутори не плащат възнаграждение за карти памет, използвани за професионални цели, но понятието „професионални цели“ се тълкува като предоставящо право на приспадане, което

се прилага само за предприятия, одобрени от Corydan, докато възнаграждение трябва да бъде платено за карти памет, използвани професионално от други бизнес клиенти, които не са одобрени от Corydan;

2. ако разпоредбите са приети в законодателство на държава членка, което гарантира, че продуценти, вносители и/или дистрибутори, когато в действителност възнаграждението е било платено (теоретично), могат да претендират да им бъде възстановено възнаграждение за карти памет, когато те са били използвани за професионални цели, но (а) на практика само купувачът на картата памет може да получи възстановяване на възнаграждението, и (б) купувачът на карти памет трябва да подаде заявление до Corydan за възстановяване на възнаграждението;

3. ако разпоредбите са приети в законодателство на държава членка, което гарантира, че продуценти, вносители и/или дистрибутори могат да продават карти памет на други предприятия, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждение, без заплащане на възнаграждение, но (а) Corydan е организацията, която управлява схемата за възнаграждение и (б) регистрираните предприятия не знаят дали картите памет са били продадени на частни или на бизнес клиенти?

(¹) Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Cosenza (Италия) на 19 октомври 2012 г. — CCIAA di Cosenza/Fallimento CIESSE SRL

(Дело C-468/12)

(2012/C 399/24)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Cosenza

Страни в главното производство

Ищец: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) di Cosenza

Ответник: Fallimento CIESSE SRL

Преюдициални въпроси

Противоречи ли на член 5 от Директива 2008/7/ЕО ⁽¹⁾ от 12 февруари 2008 година италианската правна уредба, която определя реда и начина на изчисляване на годишния данък, който трябва да плащат всички субекти, развиващи стопанска дейност, в частта ѝ, в която се предвижда, че едноличните търговци плащат годишен данък с фиксиран размер (200 EUR, ако са вписани в обикновена секция или 88 EUR, ако са отбелязани в специална секция); че *società semplici agricole* (обикновените земеделски дружества) плащат годишен данък с фиксиран размер 100 EUR (и 20 EUR допълнително за всяко местно образувание); че местните образувания и/или клонове на предприятия със седалище в чужбина плащат данък с фиксиран размер 110 EUR; че обикновените неземеделски дружества плащат данък с фиксиран размер 200 EUR; че адвокатските дружества плащат данък с фиксиран размер 200 EUR, докато всички останали колективни стопански субекти (дружества, консорциуми и др.) са длъжни да плащат „данъци, пропорционални на оборота от предходната година“ (като по този начин плащат до 40 000 EUR), доколкото възлага задължение, значително по-тежко за упражняването на дейността на предприятието, когато същата се извършва от капиталово дружество (израз, схванат в изчерпателния смисъл на горепосочената общностна директива), отколкото когато се извършва от еднолично предприятие?

⁽¹⁾ Директива 2008/7/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година относно косвените данъци върху набирането на капитал (ОВ L 46, стр. 11).

Преюдициално запитване, отправено от Corte Suprema di Cassazione (Италия) на 22 октомври 2012 г. — Panasonic Italia SpA/Agenzia delle Dogane

(Дело C-472/12)

(2012/C 399/25)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte Suprema di Cassazione

Страни в главното производство

Жалбоподател: Panasonic Italia SpA

Ответник: Agenzia delle Dogane

Преюдициални въпроси

1. На първо място, дали преди влизане в сила на Регламент (ЕО) № 754/2004 ⁽¹⁾ е трябвало да бъде класиран по позиция 8471 или по позиция 8528 цветен плазмен екран с ширина по диагонал 106,6 сантиметра, снабден с два високоговорителя и дистанционно управление и с входящо устройство, пригодено за въвеждане на видеокарта (на много ниска цена, лесна за намиране и за въвеждане), която не е внесена едновременно с екрана и с чието въвеждане екранът е годен да приема композитни видеосигнали AV и може да се свързва, освен към автоматични машини за обработка на информация, и към апарати за видеофонично записване и възпроизвеждане, DVD четци, видеокамери и сателитни приемници;
2. при отрицателен отговор на посочения в точка 1) въпрос дали класирането на подобен екран по позиция 8528 не се налага по силата на Регламент (ЕО) № 754/2004;
3. при утвърдителен отговор на въпроса по точка 2) дали предвидените в посочения регламент разпоредби следва да се считат за тълкувателни и следователно имащи обратен ефект, освен ако е установено друго в приложимите изрични предходни разпоредби.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 754/2004 на Комисията от 21 април 2004 година относно класирането на определени стоки в Комбинираната номенклатура (ОВ L 118, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 17, стр. 23).